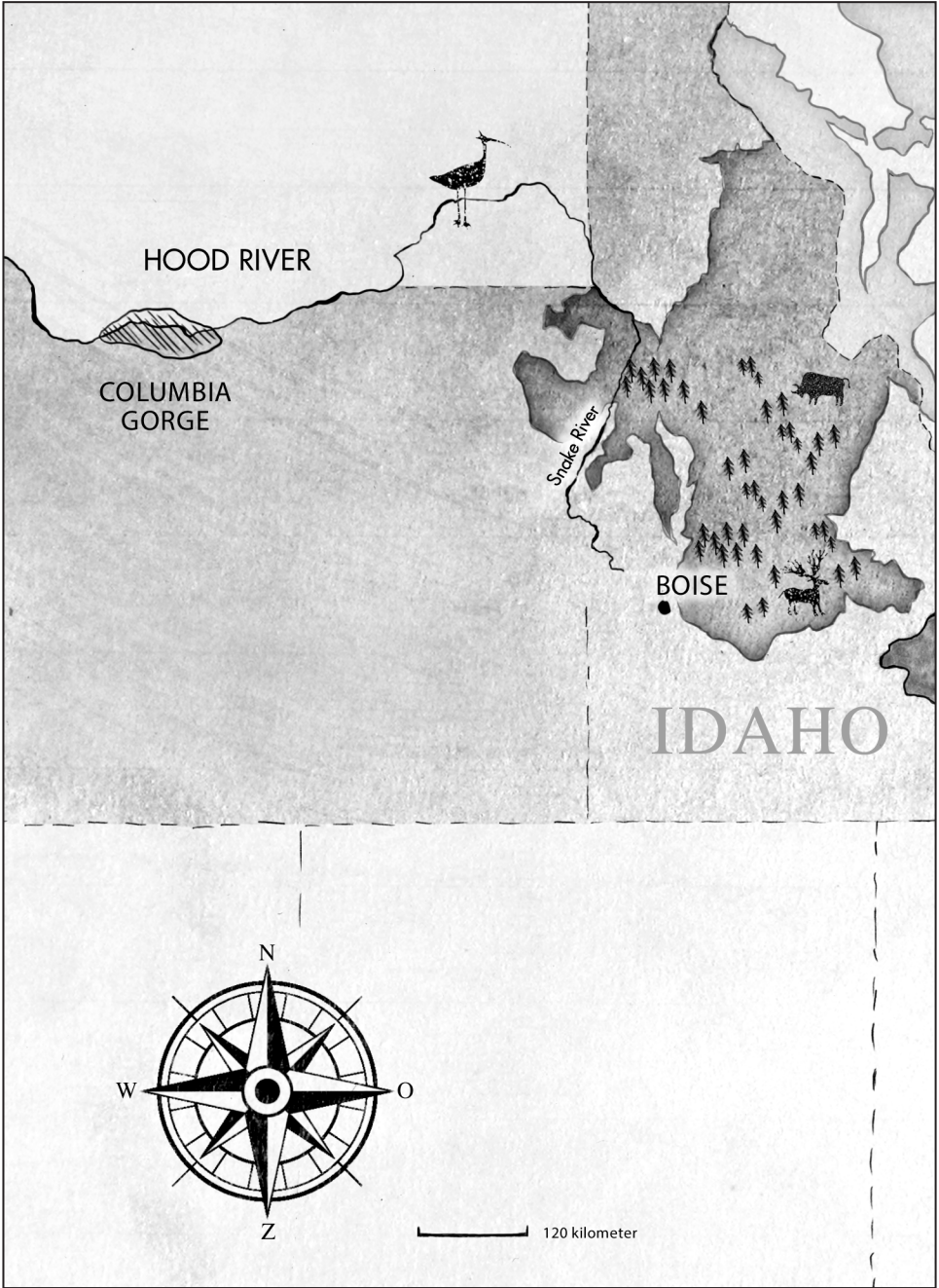

'Ik ben geboren op de prairie, waar de wind
vrij spel had en niets het zonlicht kon breken.
Ik ben geboren op een plek zonder omheiningen,
waar alles vrij kon ademen. Ik wil hier
sterven en niet binnen muren.'

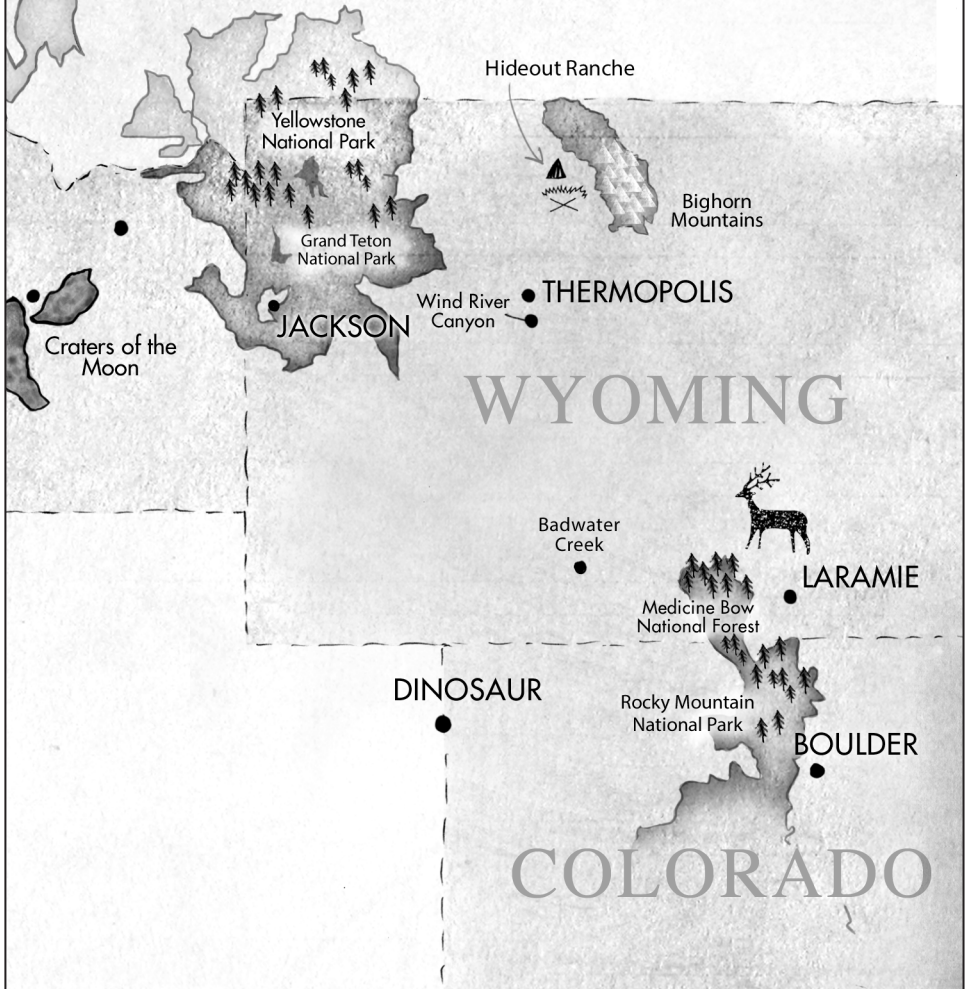
*Ten Bears,
opperhoofd van de Comanche-indianen*

The Glory

Proloog

Jonas B. Ellington bezat de slechtste eigenschap die een zakenman kan hebben: hij was een romanticus. Hij had het maar één semester volgehouden op de Harvard Business School, waar de enige docent die hem niet wilde wurgen had voorgesteld dat hij een andere carrière zou kiezen. Als schrijver bijvoorbeeld, of als schilder. Of als dat niet lukte, als landschapsarchitect.

Jonas had niet geluisterd. In plaats daarvan had hij de duizend dollar die zijn vader (ook een romanticus) hem had nagelaten, geïnvesteerd in het ontwikkelen van een goedkope, milieuvriendelijke vloerreiniger. Die had hij gemaakt in zijn eigen keuken. Hij had bedacht dat mensen zelfs in de moeilijkste tijden hun vloer schoon moesten maken. En hoe goedkoper het product, hoe eerder ze het zouden kopen. Dat het milieuvriendelijk moest zijn, was vanzelfsprekend. Jonas bracht elke vrije minuut in de natuur door en kon niet begrijpen dat er ook mensen waren die de planeet niet wilden redden voor toekomstige generaties.

Het bleek dat er miljoenen mensen waren die er hetzelfde over dachten. Misschien niet over milieuvriendelijk zijn en het redden van de aarde, maar in elk geval wel over die goedkope vloerreiniger. Jonas had geen vrouw die

kon klagen, dus veranderde hij zijn keuken in een soort fabriekje. Later verhuisde hij zijn bedrijf Green Power naar een Mexicaans restaurant dat failliet was gegaan. Inmiddels neemt het een heel graanpakhuis in Dinosaur, Colorado in beslag.

Jonas had nog steeds niet veel verstand van bedrijfsvoering, maar op zijn zevenenveertigste wist hij wel feilloos hoe hij geld moest verdienen. Hij had al een klein fortuin aan goede doelen geschonken en toch was hij nog niet tevreden. Op een vrijdagmiddag zat hij in zijn kantoor en dacht met heimwee terug aan zijn grootvader, die zijn kindertijd zoveel mooier had gemaakt door hem bij het haardvuur opwindende verhalen over het Oude Westen te vertellen. Ze deelden een passie voor wilde mustangs.

Zijn opa citeerde graag Frank T. Hopkins, een negentiende-eeuwse ruiter die door veel mensen als de beste lan-geafstandsruiter aller tijden werd beschouwd. ‘Geen enkel ander paardenras is zo intelligent als de mustang. Mustangs hebben zichzelf generaties lang opnieuw moeten uitvinden. Alleen de slimste dieren overleefden.’

Jonas had in zijn kantoor een schilderij hangen van Hopkins als deelnemer aan de zogeheten Langste Race. Hopkins beweerde dat hij in 1886 in slechts 31 dagen van Galveston in Texas naar Rutland in Vermont was gereden op zijn mustanghengst Joe. Een afstand van 2900 kilometer. Dat was dertien dagen sneller dan de ruiter die op de tweede plaats eindigde.

Jonas leunde op zijn stoelpoten achterover en bekeek het schilderij. Was Hopkins een oplichter en een bedrieger? De

meningen waren verdeeld. Sommige mensen waren ervan overtuigd dat hij net zo min vierhonderd langeafstandswedstrijden had gewonnen als op de maan had gewandeld. Het maakte Jonas eigenlijk niets uit. Of het nou een mythe was of niet, hij hield van het idee dat Hopkins zijn eigen verstand én de kracht en vurige wil van zijn mustang inzette in zijn strijd tegen de elementen.

Er werd op de deur geklopt. Wayne Turnbull, de nieuwe kantoorbediende, kwam binnen. Hij was een dunne man van wie de haargrens behoorlijk terugliep.

‘Schaars geklede beroemdheden,’ mijmerde Jonas.

De kantoorbediende schrok ervan. ‘Baas?’

Jonas liet zijn stoel met een klap neerkomen. ‘Sorry... Wayne, toch? Ik zat gewoon hardop te denken. Niet over popsterren en actrices die bijna in hun nakie lopen, hoor, maar over de obsessie voor talentloze derderangs wannabees, die alleen maar beroemd zijn omdat ze beroemd zijn. Soms verlang ik terug naar die slechte, ouwe tijd. Je weet wel, het Wilde Westen. En dan bedoel ik niet de pistolentrekkers en de hinderlagen, maar de geest ervan.’

De bediende fleurde op. Turnbull had zo zijn eigen redenen om af en toe te verlangen naar de tijd dat een onbetrouwbare sheriff met een neppenning de wet handhaafde. Hij bekeek zijn baas met wat meer interesse.

Jonas had een dromerige uitdrukking op zijn gezicht. Hij gebaarde naar het schilderij. ‘Neem Frank Hopkins. In de negentiende eeuw beweerde hij dat hij op zijn paard 2900 kilometer door de Verenigde Staten had afgelegd. Dat is gemiddeld bijna 94 kilometer per dag. Er is geen histo-

risch bewijs voor, dus het is waarschijnlijk onzin, maar daar gaat het niet om. Endurancewedstrijden zijn tegenwoordig heel populair, maar de maximale afstand van de meeste langeafstandswedstrijden ligt nu rond de 160 kilometer, de 400 kilometer lange Shahzada in Australië daargelaten. Die wedstrijd is nog steeds een zware proef die de deelnemers tot het uiterste drijft, maar niet te vergelijken met de moeilijkheden die de langeafstandsruiters van het Oude Westen moesten overwinnen.'

Turnbull had een bloedhekel aan paarden. In zijn ervaring beet het ene eind, trapte en poepte het andere eind en was het midden zowel gevaarlijk als ongemakkelijk. Maar het kon geen kwaad om gewoon met Jonas mee te praten. Je wist maar nooit of het tot een salarisverhoging zou leiden.

'Lijkt me een goed idee, baas, als iemand die race van Hopkins weer nieuw leven in zou blazen. De route opnieuw uitzetten of zo.'

Hij stopte. De ogen van Jonas begonnen te glinsteren. Zijn stem klonk onvast toen hij zei: 'Wayne, je bent een genie. Echt een genie. We blazen de race nieuw leven in. Niet de originele, want daar is weinig romantiek meer aan. Galveston en Alabama hebben hun bezienswaardigheden, maar zijn erg volgebouwd. Voor onze race stippelen we een route uit die door het hart van het Westen voert – van Colorado naar Oregon via Wyoming en Idaho.'

Jonas keek snel op zijn laptop. '2000 kilometer. Dat klinkt nog eens als een echte race. Wat denk jij, Wayne? Green Power kan het sponsoren. We loven een prijs uit die

de uitdaging waard is. Een gouden gesp met een afbeelding van Hopkins op een mustang plus 100.000 dollar. Nee, we maken er 250.000 dollar van. En de winnaar krijgt alles.'

Turnbull begon te watertanden. Een goeie kwart miljoen dollar voor een paardenrace. De baas was duidelijk gek geworden.

'Ik heb iemand nodig die de organisatie op zich neemt, Wayne. Een rechterhand. Heb jij ervaring met het organiseren van evenementen?'

Turnbull dacht even na. Hij had een mislukte overval op een juwelierszaak georganiseerd die hem en zijn maten een langdurig verblijf in de gevangenis van Colorado had opgeleverd. Maar dat was niet misgegaan door een gebrek aan leiderschap. Dat was misgegaan doordat de chauffeur van de vluchtauto zo stom was geweest om de autosleutels in een put te laten vallen. Als dat niet gebeurd was, zou hij nu ergens op een strand een cocktail zitten drinken. Het had niet aan zijn zorgvuldig uitgedachte plan gelegen.

'Om de waarheid te zeggen...'

'Je bent aangenomen, Wayne. We zorgen dat die race voor het einde van het jaar plaatsvindt. Het is nu mei. Laten we mikken op oktober, zo tussen de herfst en de winter. Dan speelt het weer ook mee.'

'Slim bedacht, baas. Niets beter dan een paar overstromingen, wat sneeuw en hier en daar een storm om de echte mannen van de jongens te scheiden.'

'En de stoere vrouwen van de meisjes, Wayne. Dit is de eenentwintigste eeuw en we willen de beste ruiter vinden. Er zijn net zo veel getalenteerde amazones als mannelijke

ruiters. Meer, waarschijnlijk. Ik wil dat de race ook tieners aantrekt – de soort die heeft meegeholpen dit land op te bouwen. Tegenwoordig hebben veel te veel tieners geen doel in hun leven. Ze zijn alleen maar bezig met hun smartphones. Het enige wat ze van de natuur zien, is een foto als screensaver. Ze hebben een echte uitdaging nodig. Onze race zal elk kind van zestien jaar en ouder de kans geven te schitteren.’ Jonas’ bleke gezicht gloeide. ‘En hoe gaan we de wedstrijd noemen? Een grote race moet een grote naam hebben.’

‘De Green Power Afstandswedstrijd?’ stelde Turnbull voor, die nooit zo goed was geweest met woorden.

Jonas’ blik viel op de mini-Amerikaanse vlag die in een mok op zijn bureau stond. Oude Glorie. ‘Waar racen mensen om, Wayne?’

‘Geld,’ zei Wayne meteen.

Jonas fronste zijn wenkbrauwen. ‘Nee, Wayne. Mensen, paarden en zelfs husky’s racen om de eer, de glorie. Ze willen over de eindstreep komen met het gevoel dat ze er alles voor hebben gegeven en tot de allerbesten behoren.’

‘*The Glory*, baas. Dat klinkt wel goed.’

Jonas kreeg weer een dromerige uitdrukking op zijn gezicht. ‘*The Glory*. Dat wordt het.’